

Ustanovení, že oprávnění k přijímání vkladů na vkladní knížky nabude společenstvo, opoví-li to ve lhůtě stanovené v článku XLIV zákona z 21. IV. 1932 č. 54 Sb. z. a n., vztahuje se na společenstva, která podle stanov takového oprávnění neměla. Která takové oprávnění podle stanov měla, mohou toto oprávnění opověděti kdykoliv.

První stolice zamítla žádost společenstva, aby bylo ve firemním rejstříku poznačeno, že jest oprávněna přijímatí vklady na vkladní knížky. Rekursní soud toto rozhodnutí potvrdil. Nejvyšší soud dovolacímu rekursu vyhověl.

Důvody: Dovolacímu rekursu, jenž napadá souhlasné usnesení soudů nižších stolic, pro nezákonnost, jak lze seznati z jeho vývodů [§ 46 odst. (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 Sb. zák. a nař.] nelze upřítí oprávnění.

Podle § 2 stanov stěžujícího si společenstva jest účelem společenstva mimo jiné, přijímatí a zúročiti peněžní vklady, a tedy podle § 41 těchto stanov děje se tak na vkladní knížky. Nutno tedy přisvědčiti názoru stěžovatelu, že předmětem jeho podnikání bylo již před vyhlášením zákona 1932/54 přijímání vkladů na vkladní knížky, a nesejde na tom, že ustanovení § 41 stanov nebylo pojato do § 2 stanov. To se zajisté doporučovalo za účelem přehlednosti, ale nestalo-li se tak, nelze tvrditi, že se ustanovení § 41 stanov netýká předmětu podnikání.

Na stěžující si společenstvo se tudíž vůbec nevztahuje ustanovení článku XLIV řečeného zákona, a nelze proto mluvit o opoždění opovědi anebo změně stanov. Předmět podnikání měl býti již při původním zápisu společenstva do společenského rejstříku zapsán podle § 9 čís. 2 nařízení ze dne 14. května 1873 čís. 71 ř. z., a to v plném rozsahu, a nestalo-li se tak, nezbyvá než doplniti zápis v naznačeném směru.

Z tohoto hlediska není tudíž závady, aby nebylo vyhověno žádosti o doplnění zápisu ve společenském rejstříku a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. února 1933 R II 29/33. K. Jelínek.

Nárok vůči družstvu na vrácení sumy zadržené na úhradu bilanční ztráty při výplatě vypovězených členských podílů nezakládá důvod zvláštní výlučné příslušnosti soudu pro spory z poměru svazového po rozumu § 83 lit. b) j. n.

Okr. s. odmítl žalobu pro věcnou nepříslušnost, míně, že jde tu o nárok vyplývající z poměru svazového, kterýžto nárok je všem účastníkům žalovaného společenstva společný.

Rek. s. námitku věcné nepříslušnosti zamítl z důvodů právě opačných.